

Arrest

nr. 293 160 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Burgemeester Nolfstraat 5
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 augustus 2023 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[sic]etrokkene werd gehoord door de politie van Grensleie op 10.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn [sic]erklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: D.*

voornaam: O.

geboortedatum: [...]1983

geboorteplaats: PARAMARIBO

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Nederland (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart een gezinsleven in België te hebben. Hij verklaart een zwangere partner te hebben. Hij geeft enkel haar naam, zonder meer informatie. Hij verklaart ook een aantal familieleden rond Antwerpen te hebben, echter ook zonder meer informatie. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding.

Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien, aangezien het kind nog niet geboren is, kan de betrokkene niet beweren van het kind

gescheiden te zijn. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Over andere leden van zijn familie, Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Daarnaast, verklaart hij geen medische problemen te hebben

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2.5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd door Nederland (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2.5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd door Nederland (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2.5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd door Nederland (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 10 augustus 2023 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van 2 jaar.

2. Betreffende de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden bijlage 13 septies houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bijlage 13 septies, is deze niet ontvankelijk. Op grond van artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de duur van het inreisverbod onontvankelijk is, aangezien de Raad in het kader van de huidige procedure geen rekening moet houden met de duur van het inreisverbod, aangezien dit geen imminente verwijderingsmaatregel is.

De Raad meent evenwel dat blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker het inreisverbod niet aanvecht, doch zijn beroep enkel gericht is tegen de bijlage 13septies. Dat verzoeker louter aanstipt dat hem tevens een inreisverbod werd opgelegd van twee jaar, is een feitelijk gegeven waarmee de Raad mag rekening houden. De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel wordt niet aangenomen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel

39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij momenteel verblijft in het gesloten centrum van Brugge met het oog op de terugleiding naar Suriname. Hij stelt dat het dringend is gezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

De Raad volgt dat het duidelijk is dat een klassieke procedure tot nietigverklaring en schorsing te laat zal worden beslecht. Bovendien blijkt uit artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een wettelijk vermoeden van dringendheid bij vasthouding in een gesloten centrum. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog aangaande het uiterst dringend karakter van zijn vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 8 en 12 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsprincipe.

Hij licht het middel toe als volgt:

“10. Met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker stelt de bestreden beslissing het volgende: [...]”. Het is duidelijk dat deze motivering een standaardmotivering betreft, waarbij op geen enkel ogenblik door verwerende partij effectief een afweging gemaakt werd tussen verzoekers gezinsleven en het belang van de Belgische staat om hem verwijderd te zien van het grondgebied.

11. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn de lidstaten rekening [houden] met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie-en gezinsleven

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met

het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij zelf om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezins- en privéleven in aanmerking te nemen.

12. Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Bovendien moet worden gewezen op het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij eveneens gehouden is rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het gezinsleven onder art. 8 EVRM niet beperkt blijft tot relaties gebaseerd op het huwelijk maar ook tot het familiebanden waarbij partijen samenleven buiten het huwelijk. (Keegan t. Ierland, §44; Kroon t. Nederland, §30)

De toepassing van dit principe werd ook uitgebreid tot de band tussen een vader en zijn buitenhuwelijkse kinderen.

Het Hof is tevens van oordeel dat artikel 8 EVRM niet aldus kan worden uitgelegd dat het alleen het reeds bestaande gezinsleven beschermt, maar dat het, wanneer de omstandigheden dit rechtvaardigen, ook betrekking moet hebben op de potentiële relatie die kan ontstaan tussen een natuurlijke vader en een buitenechtelijk kind. (Nylund v. Finland (dec.); Shavdarov t. Bulgarije, §40)

De potentiële relatie tussen verzoeker en zijn ongebooren kind maakt een ‘gezinsleven’ uit valt aldus onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

13. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de betrokkene en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

9

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

(Eigen onderlijning en markering)

14. De uitvoering van de bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker voor onbepaalde tijd gescheiden wordt van zijn partner en haar niet langer kan bijstaan doorheen de zwangerschap.

Gelet op het hem opgelegde inreisverbod van 2 jaar zal hij hoogstwaarschijnlijk de geboorte (en eerste levensjaren) van zijn kind missen. Deze periode is nochtans uitermate belangrijk voor de hechting tussen vader en kind.

Naar aanleiding van zijn aanhouding deelde verzoeker duidelijk mee een zwangere partner te hebben. In tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen woonde verzoeker sinds haar zwangerschap wel degelijk in bij zijn partner.

Samen met zijn partner nam verzoeker ook de zorg voor Jayden, het zoontje van zijn partner (uit een eerdere relatie), op zich.

De motivering van de bestreden beslissing geeft blijk van een manifest gebrekkig onderzoek naar het gezinsleven van verzoeker.

Er kan niet zomaar gesteld worden dat het gezinsleven elders dan in België kan worden verder gezet. Dit is voor verzoekers partner (en haar zoontje) eenvoudigweg onmogelijk.

De verklaring die verzoeker heeft afgelegd naar aanleiding van het hoorrecht was bijzonder summier. Hij was er niet in de mogelijkheid om alle relevante elementen omtrent zijn relatie en de zwangerschap kenbaar te maken.

Verzoekers partner werd hierover bovendien niet bevraagd.

Blijkens de bestreden beslissing voerde verwerende partij bovendien geen onderzoek naar eventuele aanvullende elementen van afhankelijkheid van verzoekers familieleden, die in België, Nederland en Frankrijk verblijven. Verzoeker was eenvoudigweg niet in de mogelijkheid om dit op een afdoende manier te staven.

Daarnaast werpt verwerende partij in de bestreden beslissing op dat verzoeker door Nederland ‘ter fine van weigering van toegang [werd] gesignaleerd’.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om de schriftelijke bevestiging hiervan in het administratief dossier te raadplegen. De bestreden beslissing biedt alvast geen duidelijkheid over de redenen van de beslissing door de Nederlandse autoriteiten (gevaar voor openbare orde dan wel de oplegging van een inreisverbod?).

Er bestaat in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken, wel integendeel. Verzoeker wenst in België zijn relatie met zijn partner verder uit te bouwen en de geboorte van zijn kind af te wachten.

15. Op basis van voormelde elementen maakt de bestreden beslissing aldus een ongerechtvaardigde inmenging in verzoekers gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering kan geenszins afdoende worden genoemd, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

Verzoeker citeert de beoordeling van zijn gezinsleven door de gemachtigde en stelt dat dit een standaardmotivering betreft waarbij geen effectieve belangenafweging werd gemaakt tussen zijn gezinsleven en het belang van de Belgische staat om hem verwijderd te zien. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting bij artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij wijst er onder meer op dat bij de beoordeling van het gezinsleven of van het privéleven er sprake moet zijn van daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden, waarbij het zowel om een de iure gezinsleven als om een feitelijk gezinsleven kan gaan. Het gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM blijft niet beperkt tot huwelijksrelaties, maar dit kan ook betrekking hebben op familiebanden buiten het huwelijk. Met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt verzoeker dat dit eveneens geldt tussen een vader en zijn buitenhuwelijkse kinderen waarbij een beschermingswaardig gezinsleven kan betrekking hebben op de potentiële relatie die kan ontstaan tussen een natuurlijke vader en een buitenechtelijk kind.

Concreet stelt verzoeker dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij voor onbepaalde tijd gescheiden wordt van zijn partner en haar niet langer kan bijstaan tijdens de zwangerschap. Door het inreisverbod van twee jaar zal hij de geboorte en eerste levensjaren van zijn kind missen, hetgeen nochtans belangrijk is voor de hechting met zijn kind. Verzoeker heeft bij zijn aanhouding duidelijk meegedeeld dat hij een zwangere partner heeft en in tegenstelling tot wat de gemachtigde motiveert, woonde hij tijdens haar zwangerschap wel degelijk in bij zijn partner. Met zijn partner, neemt verzoeker eveneens ook de zorg op voor haar zoontje J. uit haar vorige relatie. Er is in casu volgens verzoeker een manifest gebrekkig onderzoek gebeurd naar zijn gezinsleven. Volgens hem kan niet zomaar gesteld worden dat hij het gezinsleven elders dan in België kan verderzetten met zijn partner en haar zoontje. Dit is onmogelijk voor haar en het zoontje.

Verzoeker erkent dat hij summiere verklaringen heeft afgelegd maar stelt niet in de mogelijkheid geweest te zijn om alle relevante elementen aangaande de zwangerschap of zijn relatie kenbaar te maken en dat ook zijn partner niet werd bevestigd. De gemachtigde heeft verder nagelaten een onderzoek te voeren naar eventuele aanvullende elementen van afhankelijkheid aangaande de familieleden van verzoeker die in België, Nederland en Frankrijk verblijven. Verzoeker kreeg niet de gelegenheid dit afdoende te staven.

Verder gaat verzoeker in op het motief dat hij door Nederland “*ter fine van weigering van toegang werdesignaleerd*”, maar niet de mogelijkheid heeft gekregen om de schriftelijke bevestiging daarvan in het administratief dossier te raadplegen. Bijkomend biedt de bestreden beslissing geen duidelijkheid over de reden van de beslissing van Nederland, nl, is er sprake van redenen van openbare orde dan wel van een inreisverbod.

Tot slot stipt verzoeker aan dat er in zijn hoofde geen risico op onderduiken bestaat nu hij in België zijn relatie met zijn partner wenst uit te bouwen en de geboorte van zijn kind wenst af te wachten.

Verzoeker concludeert tot een ongerechtvaardigde inmenging in zijn gezinsleven en een schending van de opgeworpen regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur.

Beoordeling

Artikel 12 van het EVRM houdt het recht om te huwen in. Nergens blijkt evenwel dat verzoeker beoogt te huwen, hij verklaart enkel de intentie te hebben een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te dienen bijgevolg kan in principe niet dienstig naar deze bepaling worden verwezen. Hoe dan ook verhindert de

bestreden beslissing niet dat verzoeker eventueel vanuit Suriname een visum C aanvraagt met het oog op het afsluiten van een huwelijk. In de mate dat verzoeker wel een gezin wenst te stichten, valt die beoordeling samen met de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zodat de Raad hiernaar infra kan verwijzen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wijst de bestreden beslissing de iure op artikel 7, alinea 1, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De facto stipt de gemachtigde enerzijds aan dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten en dat hij onder inreisverbod staat, opgelegd door de Nederlandse autoriteiten. Verder gaat de gemachtigde in op het Nederlands inreisverbod, gaat hij uitgebreid in op het door verzoeker aangehaalde gezinsleven en stipt hij aan dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft aangehaald. Vervolgens motiveert de gemachtigde ook waarom hij van oordeel is dat er sprake is van een risico op onderduiken. Dienaangaande wijst hij concreet op het feit dat verzoeker verklaart reeds 2,5 maand in België te verblijven zonder dat hij dit verblijf heeft proberen te regulariseren, dat hij zich niet binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft aangemeld, noch op hotel logeert en dat hij onder Nederlands inreisverbod staat.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering onduidelijk is waar wordt gesteld dat hij *“ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°”* en niet duidelijk is of hij nu onder een inreisverbod staat, dan wel een gevaar voor de openbare orde inhoudt, meent de Raad dat ook al kan het gebruik van *“en/of”* aanleiding geven tot verwarring, er toch afdoende is gepreciseerd door de gemachtigde dat thans niet wordt bedoeld op een vermelding in de Belgische Algemene Nationale gegevensbank, doch wel op een door Nederland opgelegd inreisverbod gezien de verwijzing naar de weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen. Verder geeft de gemachtigde weliswaar twee mogelijkheden waarop Nederland het inreisverbod heeft gesteund, doch op zich volstaat het door Nederland gesignaleerd zijn op grond van een inreisverbod op zich reeds voor de toepassing van artikel 7, alinea 1, 5° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Wat betreft dit rechtszekerheidsbeginsel, ziet de Raad niet in op welke wijze de gemachtigde in casu niet op standvastige wijze heeft geoordeeld of waarom verzoeker in casu de rechtsgevolgen van zijn illegaal verblijf niet op voorhand kon inschatten, dermate dat geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel is aangetoond.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, aangezien verzoeker dit op die wijze heeft ontwikkeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het aangehaalde gezinsleven door verzoeker met zijn zwangere partner, merkt de Raad op dat verzoeker inderdaad prima facie relatief weinig informatie geeft. Ook al kan aangenomen worden dat het eerste verhoor bij de politie eerder kort was, blijkens het administratief rapport uit het administratief dossier, blijkt dat verzoeker nog een tweede maal werd gehoord op dezelfde dag enkele uren later en dus opnieuw de mogelijkheid heeft gekregen voor zijn belangen op te komen. Thans doet de Raad bovendien een ex nunc onderzoek naar de grondrechten waarop verzoeker zich steunt (artikel 39/82 § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet), zodat hij ook in het kader van zijn verzoekschrift elementen kan aanbrengen, zoals verzoeker ook heeft gedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker wel de Belgische verblijfskaart voorlegt van Mw. A.P., maar dat slechts een enkele foto wordt gevoegd en verder een stuk aangaande afspraken op de gynaecologie in AZ Delta op 1, 10 en 18 augustus doch dat uit dit laatste stuk in principe prima facie niet blijkt op welke vrouw die afspraken betrekking hebben, noch spreekt het stuk zich uit over een zwangerschap.

Verder hamert de raadsman van verzoeker ter zitting op zijn argument dat de gemachtigde foutief heeft gemotiveerd door te stellen dat verzoeker niet samenwoont met zijn partner. Hij wijst erop dat verzoeker in zijn gehoor heeft verklaard al 2,5 maand in België te verblijven bij zijn partner. Verweerder merkt evenwel in de nota terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in zijn beide verhoren van 10 augustus 2023 door enerzijds te verklaren in Roubaix te verblijven en anderzijds te stellen reeds 2,5 maand bij zijn vriendin in België te verblijven. De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheid steunt vindt in het administratief dossier en dat in het eerste gehoor bovendien sprake is van een ex-vrouw/ex-vriendin in Menen.

Verzoeker kan wel gevolgd worden in zijn standpunt dat ook andere gezinsrelaties buiten het huwelijk een beschermingswaardig gezinsleven kunnen uitmaken. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad stelt vast dat voor een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM bijgevolg het al dan niet samenwonen een relevant gegeven is, doch geen absolute voorwaarde. De essentie bestaat volgens het Hof in de duurzaamheid en standvastigheid van de partnerrelatie.

Verder is het motief aangaande het feit dat het kind nog niet geboren is en verzoeker bijgevolg niet zou kunnen aanvoeren dat hij er niet van kan gescheiden worden, een negatie van het feit dat een zwangerschap tevens een belangrijk gegeven is in de beoordeling van de feitelijke persoonlijke band tussen partners en het uiten van toewijding ten aanzien van elkaar (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Voor een beschermingswaardig gezinsleven tussen een ouder en een kind is volgens het Hof ook geen bewijs van juridische verwantschap (of prenatale erkenning zoals verweerder ter zitting lijkt te verdedigen) vereist, zoals blijkt uit het arrest waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 21 december 2010, Schavdarov t. Bulgarije, nr. 3465/03, pt 40).

Echter, de Raad meent evenwel dat deze voorgaande motieven in de beslissing als overtuigend kunnen worden beschouwd en op zich niet tot een schorsing van de beslissing kunnen leiden, omdat de gemachtigde zijn motivering niet heeft beëindigd bij de bedenkingen bij het beschermingswaardig karakter van het gezinsleven. Hij is "hoe dan ook" overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8

van het EVRM en heeft gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. De gemachtigde motiveert in casu niet op kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze dat het feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Verzoeker en zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

Verzoeker brengt hier tegen in dat een gezinsleven voor zijn partner en haar zoontje onmogelijk zou zijn buiten België en preciseert in het onderdeel aangaande de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij een F-kaart heeft, een voltijdse job en dat haar zoontje hier naar school gaat. De Raad moet verweerder in de nota prima facie volgen dat hiermee niet is aangetoond dat een gezinsleven in Suriname niet mogelijk zou zijn. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat Mw. P.A. weliswaar over een Belgische verblijfskaart beschikt, doch over dezelfde Surinaamse nationaliteit beschikt als verzoeker. Er ligt geen begin van bewijs voor van deze dame haar voltijdse baan in België en ook al kan zij inderdaad niet gedwongen worden om het Belgisch grondgebied te verlaten, blijkt er prima facie voor haar geen onoverkomelijke hinderpaal te zijn om het gezinsleven met verzoeker in Suriname verder te zetten en te ontwikkelen. De zwangerschap is volgens de verklaring van verzoeker nog niet vergevorderd, zodat er ook prima facie geen vliegbeperkingen voorliggen voor mevrouw. Verder blijkt dat het zoontje van Mw. P.A. bijna 4 jaar oud is. Gezien haar zoontje een erg jonge leeftijd heeft, kan niet aangenomen worden dat het zich niet zou kunnen aanpassen aan kleuteronderwijs in Suriname (zie dienaangaande: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011)”*). Indien moet aangenomen worden dat Mw. P.A. inderdaad zwanger is van verzoeker, hetgeen prima facie op zitting door verweerder wordt aangenomen, dan nog is het voor de Raad niet afdoende duidelijk waarom Mw. P.A. niet zou kunnen bevallen in Suriname zodat verzoeker zijn basisrecht om aanwezig te kunnen zijn bij de geboorte van zijn kind wordt gevrijwaard en het hechttingsproces tussen hem en zijn kind niet wordt verstoord. Ter zitting wijst de raadsman van verzoeker nog op het feit dat het zoontje van de partner van verzoeker de Franse nationaliteit heeft en geen uitstaans heeft met Suriname. De Raad stelt vast dat de Franse nationaliteit van het kind inderdaad uit de voorgelegde stukken blijkt, doch kan prima facie niet aannemen dat het kind geen uitstaans zou hebben met Suriname. Zijn moeder heeft die nationaliteit en verzoeker voert zelf aan dat hij mee de zorg op zich neemt voor dit kind. Er blijkt prima facie niet dat aan dit kind de toegang tot Suriname zou worden onttrokken.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn partner niet werd bevestigd, meent de Raad dat het respect voor het hoorrecht prima facie niet inhoudt dat ook partners van degene die het voorwerp uitmaken van de beslissing zouden moeten worden gehoord. Verzoeker had immers de mogelijkheid om in het kader van de twee gehoren, ook al blijkt het eerste gehoor summier, ook op te komen voor de belangen van zijn partner die zwanger zou zijn.

Wat betreft het door verzoeker aangehaalde gezinsleven met zijn meerderjarige familieleden in België en Frankrijk heeft de gemachtigde terecht gewezen op de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat hoewel de beschermingswaardige familierelatie tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige familieleden. Het EHRM stelt inderdaad dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 en vereist hiervoor dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat hij moeilijk in het kader van het gehoor reeds de bijkomende banden van afhankelijkheid met stukken kon aantonen, had verzoeker daartoe wel in het kader van huidig verzoekschrift de mogelijkheid, hetgeen hij heeft nagelaten. De bewijslast in deze ligt bij verzoeker. Ter zitting haalt de raadsman van verzoeker aan dat er wel degelijk bijkomende afhankelijkheidsbanden zijn van verzoeker ten aanzien van zijn nicht en moeder in Frankrijk en dat hij inwoonde bij zijn nicht die, samen met zijn moeder, voor hem financieel instonden. Echter, de Raad is van oordeel dat een loutere financiële afhankelijkheid ook op afstand verder kan worden ondersteund indien nodig. Verzoeker heeft wel stukken voorgelegd waarmee hij wenst aan te tonen dat zijn broer, zus en moeder een verblijfskaart hebben in Frankrijk, doch uit die verblijfskaarten kan geen bijkomende band van afhankelijkheid worden afgeleid.

Wat betreft de kinderen van verzoeker in Nederland, moet de Raad vaststellen dat verzoeker bij het verzoekschrift weliswaar een kopie van een Nederlands identiteitsbewijs van ene Y.R. voegt die 16 jaar blijkt te zijn, doch uit dit identiteitsbewijs kan niet blijken dat dit om verzoeker zijn dochter zou gaan. Er is

geen begin van bewijs van verwantschap aangezien Y.R. een andere familienaam draagt. Verder blijkt ook niet dat verzoeker in zijn gehoren heeft gewezen op zijn kinderen in Nederland. Het kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid niet over de kinderen in Nederland gemotiveerd te hebben. Verder voert de raadsman van verzoeker zelf aan ter zitting dat hij sedert zijn terugkeer uit Suriname naar Europa in 2019 in hoofdzaak in Frankrijk heeft verbleven en de laatste enkele maanden in België met zijn nieuwe zwangere partner. Het lijkt erop dat verzoeker dan ook nu reeds een afstandsrelatie onderhoudt met zijn Nederlandse kinderen, indien moet aangenomen worden dat verzoeker inderdaad twee Nederlandse kinderen heeft. Verder heeft de thans bestreden beslissing ook minder verregaande gevolgen dan het inreisverbod dat aan verzoeker op dezelfde dag werd opgelegd.

Er blijkt prima facie niet dat de belangenafweging die is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd of zou steunen op een manifest gebrekkig onderzoek, noch dat de motieven dienaangaande niet afdoende zijn.

Er blijkt prima facie in dezelfde zin dat de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd.

Prima facie ligt geen schending voor van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Waar verzoeker nog stelt dat er geen risico is op onderduiken aangezien hij in België zijn relatie met zijn partner verder wil uitbouwen en de geboorte van zijn kind wil afwachten kan de Raad aannemen dat verzoeker wenst in België te blijven bij Mw. P.A. en de geboorte wil afwachten. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker, zoals de gemachtigde motiveert, ondanks zijn verklaring dat hij thans twee en een halve maand in België verblijft, zich niet heeft kenbaar gemaakt aan de Belgische autoriteiten terwijl van hem conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet wordt verwacht zich binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert. Prima facie lijkt verweerder dan ook te kunnen worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat verzoeker onder de radar is gebleven van het bestuur.

De Raad meent dan ook dat prima facie geen schending voorligt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch het is de Raad onduidelijk welk onderdeel van het middel hierop betrekking heeft. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier alvorens het verzoekschrift in te moeten dienen, wijst de Raad erop dat de raadsman van verzoeker voorafgaandelijk aan de zitting de kans heeft gekregen het administratief dossier in te kijken en in het kader van huidige procedure eventuele nieuwe elementen waarvan hij eerder geen kennis kon hebben, op zitting mocht opwerpen. Hoe dan ook blijkt dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien prima facie geen schending van artikel 8 of 12 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. MAES